

בעיקבות התאבדותו של השר עופר ז"ל, החלו מג' מות, "פשיסטי" להתפשט בקרב הציבור הישראלי, כאשר המגמה המסתמנת היא: הסתת ציבור הקורא, אים נגד עיתון כמו, "העולם הזה", ומאיך נקטית יוד מות פרלמנטריות במטרה להצר את צעדי העיתונות החופשית.

מאמרו של מר זלמן חן, בירחון "רמזור", — שהוא עיתון הסטודנטים והמיסמרת הצעירה במיפלות-העבר — מחושש לנואר 1977, מורה על מגמה זו. למיכך מצאתי לנכון להגיב על דבריו של זלמן חן, שאינם מא- פיינים את כלל החברים הצעירים של מיפלות העבודה. החבר זלמן חן כותב, כי המדיה הינה גולם שקם על יצרו. בכוונה-תחילה ציינתי את מורד הפירסום של דבריו אלו, לא רק כדי להפנות את הקורא לתוכן המאמר אלא כדי להזכיר לו, כי גם כיום — בשנת 1977 — קיימים אנשים המתנגעים למישרים שבהם שולטים, "דמוקרטורים"; מישרים שבהם השילטון מחזק בידי נבחרים שהינם היותר נבונים והיותר מסור- רים לתפקידם, מבין כלל האזרחים. מישרים שבהם השילטון פועל ללא כל הפרעה ועושה כטוב בעיניו. פרט לאחת בארבע שנים, שאז עליו להתייצב לפני הצי- בור שאינו יודע — או יודע מעט שבמעט — מכל פעו- לות נבחרו במשך ארבע השנים האחרונות. לכן, אותם נבחרים מוצאים את עצמם שוב במקומם ה"טיבעי". זוהי האידיולוגיה הנחשקת עליידי ז. חן. אך אוטופיה זו אינה מתרחשת, כיוון שכלי התיקשות חברו יחדיו כדי להרוס ולנתק, ולכן אנו נראים כפי שאנו נראים.

וכך רואה זלמן חן את המדיה: "התיקשות ה- המונית ערערה למעשה... את שיווי-המשקל שבתוכו פו- על השילטון — כסמכותה העליונה של חברה מאורגנת (המדינה)". והוא מוסיף: "...התיקשות המונית מער- ערת את הבסיס שעליו עומדת הדמוקרטיה, את האמון בתבונתם, כושרם, אחריותם ומסירותם של הנבחרים." אכן, התיקשות המונית, "מנערת" את השילטון, אולם אין היא מפרה לא שיווי-המשקל שבתוכו פועל השילטון, כיוון שמעולם לא היה שיווי-משקל שכוה. הדמוקרטיה מבוססת על איוון בין שלוש הרשויות, כאשר כל רשות משמשת בלם כנגד חביתה. בפועל, איוון שכוה מעולם לא היה. מאז ומעולם חלש השיל- טון בצורה אבסולוטית על האזרח, וכאמצעי-נגד — אחרי מהכפות ושפכויות-דמים, הוקמו בתי-המחוקקים שנועדו להיות בלם לכוח השילטון. מבט על ההיסטוריה מורה, כי למרות הכל השיל-

קורת על הנבחרים, הינו עירעור הדמוקרטיה? ומהי הדמוקרטיה האמיתית, אם לא חופש הביטוי והכתי- בה, של הנבחר ושל האזרח? כולי תמיהה, מניין שואב החבר חן את אמונתו על הנבחרים הם היותר נבונים, והיותר מסורים שקיימים בציבור? האם העובדה שהם נבחרו לתפקידם, פירושה שהי- נם אכן נבונים ומסורים? טול קורה מבין עיניך, וראה את העובדות בשטח. ההיסטוריה של אומות העולם, ושלנו, אינה שזורה תבונה וחוכמה של הנבחרים. אדם שנבחר יכול להיות מסור לתפקידו, אך זה כשלעצמו אינו עושה אותו הנבחר לנבון ובעל תבונה מדינית. למה שואף חן? למצב שבו תפרסם העיתונות סיפורי חברה ונימוסים, וכל זאת, כדי שלא להפריע את עבודתם המאומצת של הנבחרים. וכך, כעבור ארבע שנים נמצא את עצמנו לפני שוקת שבורה.

למרות החיוב שבפעולת כלי-התיקשות, כפי שהו- בא במאמר זה, אין להתעלם ממיספר בעיות: מהי דעת הציבור? האם כלי-התיקשות נות- נים ביטוי לדעת הציבור, או שמא הם יוצריה? האם קיימת אפשרות, כי אמצעי-התיקשות וילכו את הציבור, בכוונה-תחילה, נגד או בעד עניין מסויים, וזאת עקב אינטרסים אנוכיים של העומדים בראש כלי-התיקשות? על השאלה הראשונה ניתן להשיב בשאלה: מה קדם למה, הביעה או התרגולת? ברור שקיים היוון חוזר בין הציבור ובין כלי-התיקשות, וזה מזין את זה. הביעה החריפה היא, מה יקרה אם כלי-התיקשות ינצלו את מעמדם לרעה. ואכן, תופעה כזו בהחלט עלו- לה להתרחש, ומי יודע אם זה לא שקרה עד כה. מן הראוי להדגיש, כי האפשרות שכך עורכי העי- תונים, וכל עורכי החדשות ברדיו ובטלוויזיה, יעשו יד אחת כדי לצאת במסע ציבורי נגד אישיות זו או אחרת, הינה קלושה. באמריקה, שבה אין, כימעט, גבול לחו- פינה-העיתונות, הרי רק במיקרה של ניכסון, ורק בשלב הסופי של הפרשה, יצאו כל כלי-התיקשות יחדיו — נגדו.

לסיכום, איני רואה במדיה גולם שקם על יצרו. אלא נכון לקבוע כי אנו, האזרחים, בכל המדינות ה- דמוקרטיות שבעולם, הקמנו צורת שילטון — היותר טובה משאר צורות השילטון שאני מכיר — אך, עקב ההתפתחות העצומה שאירעה בעולם במאה האחרונה, אנו מתקשים לפקח ולבקר את פעולת השילטון. על רקע זה יצרנו את המדינה, אשר רבים רואים בה את, "כלב- השמירה" של האזרח, כל זמן שהאזרח מחויב ברסן של אותו, "כלב".

עו"ד דב אמשטיין, כפר-סבא

פוליטיים חיוביים — היה צריך להצניע את האינפור- מציות על פגמי הנהוג של עופר בשטח הכלכלי-פיננסי — במטרה להציל ולקרב (או לפחות לא לפגוע) — אישיות מרכזית (שלא רבות כמותה בישראל), שגלה בהתנגדות לזרם העכור והמסוכן השולט עדיין כיום בממסד השלטוני הישראלי ובקרב הציבור היהודי הרחב בישראל.

מות של אברהם עופר ז"ל הוא, לכן אבידה כבדה למדינת ישראל ובחנינת אסון — לטווח הארוך — לציבור היהודי בישראל שגורלו ועתידו תלויים על בלי- מה בידיהם של מדינאים ושליטים הולכי-בתלם קטנים, החסרים את כושר הראייה לעתיד הא-רחוק.

אברהם עופר לא מצא מוצא אחר ממצוקתו מאשר שליחת יד בנפשו, מכיוון שלא היתה לו ההכרה המלאה והברורה שההאשמות שיוחסו לו הינן בעצם פחותות- ערך ובלתי-רציניות. במילים אחרות: לא היה לו ביט- חון מלא שאי-אחפות מבחינה חוקית-פורמלית אינה יכולה לסתור פחות מבחינה אנושית-מוסרית!!! ולכן לא היה לו הכוח הנפשי לעמוד בעוז נגד כל מאשימי ולהשיב מלחמה שפרה באופן נמרץ ותקיף, כפי שהיה צריך לעשות.

ועתה, מה יילד יום? האם נמשך לשוח ולבחוש בביעה המצחינה שבה אנו ממוקמים להנאתנו, ונמשיך להשתדל לחסל אחד את השני, תוך התעלמות שאננה מהסכנה הפטאלית המאיימת באופק? או שנתיישב בדומיה, נהרהר ארוכות ונערוך לעצמנו חשבונש-פגם המוביל למיפנה, למסקנות המצריכות כנות אמיצה בלתי-ירגילה.

שומה עלינו לגלות את מוקדה ועיקרה של האמת, ולהודות בעשיותינו המצערות מאד. האם לא עקשיו הזמן (המשה) לפני השעה 12 (גורלית) לכל הגופים הקטנים, והאישים שהם בעלי אידיאלוגיות כלליות ומנוגדות אך מאוחדים בנושא הדרך להשגת השלום — להיתאחד במערך או בוש משותף, לשם הלחם לבחירות הקרובות לנכסת — לא למען יוקרתם והקאריירות שלהם-עצמם אלא למען המטרה העליונה והראשונה במעלה הנ"ל — למען עצם קיומו של העם היושב בארץ הזאת?

אברהם עופר כבר לא יוכל להשתתף בגוש כזה — אך זיכרו חייב לעורר הירחורים של חשבון נפש-וביקו- רתי-עצמית קשה, ולהצית ניצוץ של עידוד, תיקווה וחובה בלב החברים להשקפה האחרים הפזורים בכל הזרמים, הסיעות, הגושים, האירגונים והמיפלות.

שלום זמיר, אמירים

טון חזק יותר משאר הרשויות. אנו עדים למצב שבו בית-המחוקקים אינו מצליח לעמוד בצפיות אשר תלו בו, ויהיה זה, "הבית" המוצלח ביותר, הריהו מוגבל באמצעיו, בהשוואה לשילטון. כך נוצר חלל באתו איוון אוטופי שבין הרשויות, נוצר חוסר-שיווי-משקל, ולאותו חלל חדרו כלי התיק- שורת ההמונית. לא יהיה זה מוגזם לקבוע, כי תפקיד הביקורת והפיקוח האפקטיבי על השילטון עבר לידי כלי-התיקשות, והסיים הבלם האמיתי לכל ממשל. גם אם נצא מתוך הנחה היפותטית, שלפיה המדיה והעיתונות, "מצלמים" לאזרח רק את התמונה המת- נחלת בבית-המחוקקים, דהיינו מעבירים לדעת הצי- בור את המתרחש בכנסת, וכמובן את פעולת השילטון כפי שהיא מועברת על-ידי קומוניקטים רישמיים, מה היה קורה במקרה כזה? האם השילטון היה נעה לדיבריי-ביקורת המוטהים בו, בכנסת, ואכן דואג לשי- פור הדברים, או שמא קורה — כפי שקורה כיום — שחולפים הודשים עד אשר שר עונה לשאלתה. מניין היו חברי-הכנסת שואבים את האינפורמציה, כאשר אין בידיהם אמצעים כלכליים לחקור בפעולות השילטון? ובל נתעלם מסיבות פוליטיות, המונעות מח"כ זה או אחר, לחקור בפעולות שילטוניות ונימוק זה כוחו יפה גם לנבחרים שבאופוזיציה.

הבה ונשווה את המצב ההיפותטי, כפי שתואר, למציאות הקיימת כיום, שבה התיקשות המונית פו- עלת במקביל למוטד המחוקקים ומזינה אותו ואת הצי- בור הרב בכל אותה אינפורמציה, אשר אילמלא כלי- התיקשות לעולם לא היינו יודעים אותה. האם משהו מאיתנו מוכן לוותר על זרם מידע זה, ולהסתפק בפי- רורי הודעות רישמיות של השילטון?!

קשה שלא להתרשם כי זלמן חן ח"י את הטראומה של התאבדותו של השר עופר ז"ל. כשלעצמי, איני ב- ידעה כי אמצעי-התיקשות הם שדחפוהו לשים קץ לחייו. עם מותו של עופר ז"ל, נקברו עימו סודות רבים, שאולי גילויים היה שופך אור על מינעי מעשהו. אך מוכן אני להרחיק לכת, ולומר כי גם אם לעיתונות היה חלק באתון ידיים סמויות שדחפוהו למעשהו, הרי גם אז אסור לזכור רק את הצללים, והאורות שבמעלכה השביעית רבים מן הצללים. נסתפק בכך שזוכיר את גילוי פרשיות-השחיתות כנון פרשת צור, בן-ציון, "נתניבי נפט", ופרשיות אחרות, אשר עסקו באזרח הממוצע. ממשוך זלמן חן ומסביר לקורא, כי המדיה מערערת את בסיס הדמוקרטיה, כיוון שהיא פוגעת בכושרם, תבונתם ומסירותם של הנבחרים. ככל שאני מנסה, הרי- ני מתקשה להבין תיזה זו. מדוע זה פירסום דיבריי-בי-

נגד "ציד המכשפות"

אם נקבל כהנחה שהאשמות — ברובן הגדול — שהועלו נגד השר אברהם עופר המנוח — פורמלית מבוססת חן, יהיה מן הראוי להלבש מרכאות כפולות על, "אשמות" אלו, כי סוף סוף מדובר בערכים חומריים, כלכליים או פיננסיים, אשר אינם קובעים את מצבנו בזירה האזרחית והעולמית, ואת גורלנו לחיים או למוות.

אברהם עופר ז"ל אומנם פעל פה ושם בניגוד לסעיפי החוק, אך הוא לא גזל ולא שדד משתו ממישהו, ולא קיפח או נישל את מישהו, אלא: הוא הירשה לעצמו כרוב הטובים והרבים האחרים — לקחת קימעה מהרכוש הציבורי שהתקד בידיו, אך בעיקר לא למענו אישית, לא כדי להעניק יתרונות וכנסים לו עצמו, אלא כדי לעשות טובות לאחרים. ולמען המנגנון המיפלותי של היה נאמן.

החיטוט הקטנוני הזה בפרטים חסרי-ערך — יחסית — הינו מסלדי ומצער. האם, למשל, התעצמות והתב- ססות העשית הנשק הקונוציונלי המהדהדת בכל פי- נות העולם ובאזרנו, והתרחבות והשתלטות המיסחר בו ברחבי העולם, כדי לקדם, למעשה, את האפשרויות של ביצוע מעשיית-טוטאליתס המהימים יותר באוכ- לוסיות וידידים, אינן מהוות פגע נגד האנושות, העולה בחומרתו ובחשיבותו אלפי מונים על זה של עבירות כלכליות איוה-השן?

האם פישעם של אלה המכריזים אצלנו ש, אין להכיר בישות הפלסטיות ואין לנהל מו"מ עם אש"ף פרט מאשר בשדה הקרב, ועליידי כך להקריב ולהפקיר למעשה את חיי כל הבנים, הבעלים, האבות והנכדים שלנו על מזיבה המילחמה המתמדת עם העולם הערבי העצום הסובב אותנו? אינו חמור ומזועזע לאין ערוך מ,פישעו" של זה שנטל זירה, נתן זירה או העביר זירה וכיו"ב?!! האם נראה פועל פשוט בקטיף כעבריו, אם הוא לוקח סל תפוזים הביתה ומחלק אחר-כך לקרוביו וידידיו? הרי זה טיבעי ואנושי מאד; כינש בתופעה זו משום התחשבות בזולת (באדם העובד), גילוי של רצון טוב ועזרה הדדית.

ה,חטאים והפשעים של אברהם עופר הינם מאותו סוג. במישרנת תפקידו עברו תחת ידו לא תפוזים, אלא מאות ואלפי דירות — אז האם אין זה טיבעי ואנושי, אם הוא העניק כמה טובות או הנאות בתחומו זה לקרובים וידידים טובים? האם כל אחד ואחד בכל ענף מענפי המשק, בכל מיפעל ומיקצוע שהוא, אינו נוהג בצורה דומה? מהו, אס-כין, הבסיס ההגיוני-מוסרי היחסי או ההשוואתי (לא החוקי-פורמלי הישב) למיצי קפדני ואכזרי של מידת חיון לבני איש בודד זה או

ישאל נא את עצמו כל אחד הסבור שהוא הינו "חלוף המערכה נגד השחיתות ובעד הצדק": "האם גני עצמי הנני — עקרונות ומעשים — שונה ויותר טוב? האם אני עצמי לא החלפתי את הגיפ הפשוט והצנוע שלי במכונית פרטית מהודרת, כאשר אך הצ- לחתי להעלות את הנכסותי?" כנוף הדוגל בעקרונות דווקא, "העולם הזה" —